

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2005. gada 22. februārī *

Lieta C-141/02 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 49. pantam, ko 2002. gada 15. aprīlī iesniedza

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv V. Mūls [*W. Mölls*] un K. Vīdners [*K. Wiedner*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un F. Mijons [*F. Million*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies apelācijas tiesvedībā,

* Tiesvedības valoda — vācu.

pārējie lietas dalībnieki —

T-Mobile Austria GmbH, iepriekš saukta *max.mobil Telekommunikation Service GmbH*, Vīne (Austrija), ko pārstāv A. Reidlingers [*A. Reidlinger*], M. Esers-Velje [*M. Esser-Wellié*] un T. Lībigs [*T. Lübbig*], *Rechtsanwälte*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja pirmajā instancē,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: virspalātas priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Jāns [P. Jann], K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*] un A. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], tiesneši Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*] (referents), R. Šintgens [*R. Schintgen*], N. Kolnerika [*N. Colneric*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], J. Klučka [*J. Klučka*] un U. Lehmuss [*U. Lõhmus*],

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretāre M. F. Kontē [*M.-F. Contet*], galvenā administratore,

nemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 7. septembrī,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 21. oktobrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt Pirmās instances tiesas 2002. gada 30. janvāra spriedumu lietā T-54/99 *max.mobil*/Komisija (*Recueil*, II-313. lpp., turpmāk tekstā — “Apstrīdētais spriedums”), ar kuru tiesa atzinusi par pieņemamu sabiedrības *max.mobil Telekommunikation Service GmbH* ar jauno nosaukumu — *T-Mobile Austria GmbH* (turpmāk tekstā — “sabiedrība *max.mobil*”) celto prasību atzīt par spēkā neesošu 1998. gada 11. decembra Komisijas vēstuli, ar ko tā atsakās celt prasību pret Austrijas Republiku par pienākumu neizpildi (turpmāk tekstā — “Apstrīdētais akts”).

Prāvas rašanās fakti

- 2 Pirmais GSM tīkla operators, kas sāka darboties Austrijas tirgū, izmantojot mobilo sakaru tīklus, ir sabiedrība *Mobilkom Austria AG* (turpmāk tekstā — “*Mobilkom*”), kuras akcijas daļēji vēl pieder Austrijas valstij sabiedrības *Post und Telekom Austria AG* (turpmāk tekstā — “*PTA*”) personā. Sabiedrība *max.mobil*, prasītāja pirmajā

instancē, ir atbilstoši Austrijas tiesībām dibināta sabiedrība, kas uzsāka darbību attiecīgajā tirgū 1996. gada oktobrī kā otrais GSM operators. Trešais operators — *Connect Austria GmbH* (turpmāk tekstā — “*Connect Austria*”) — tika izvēlēts konkursa kārtībā 1997. gada sākumā un tāpat uzsāka darbību šajā pašā tirgū.

- 3 Pirms sabiedrība *max.mobil* sāka darboties mobilo sakaru tīklu tirgū, *Österreichische Post- und Telegraphenverwaltung* (Austrijas Pasta un telegrāfa administrācija) likumīgi piederēja monopols visā mobilo sakaru sektorā, un tā tostarp darbojās analogo mobilo sakaru tīklos “C-Netz” un “D-Netz”, kā arī GSM tīklā ar nosaukumu “A1”. 1996. gada 1. jūnijā šo monopolu nodeva PTA jaunizveidotajai filiālei *Mobilkom*.
- 4 1997. gada 14. oktobrī sabiedrība *max.mobil* Komisijai iesniedza sūdzību, cita starpā lūdzot atzīt, ka Austrijas Republika ir pārkāpusi EK līguma 86. panta un 90. panta 1. punkta noteikumus (jaunajā redakcijā — EKL 82. pants un 86. panta 1. punkts). Pēc būtības, šīs sūdzības mērķis ir apstrīdēt diferenciācijas trūkumu starp koncesijas atlīdzību summām, kas noteiktas attiecīgi sabiedrībām *max.mobil* un *Mobilkom*, kā arī priekšrocības, veicot iepriekš minēto koncesijas atlīdzību maksājumus, kas piešķirtas *Mobilkom*.
- 5 Turklāt sabiedrība *max.mobil* šajā sūdzībā norāda uz Kopienu tiesību pārkāpumu, no vienas puses, jo Austrijas iestādes paver likumīgu iespēju izmantot priekšrocības, kas piešķirtas *Mobilkom*, nosakot frekvences, un, no otras puses, pamatojoties uz faktu, ka PTA piešķir atbalstu savai filiālei *Mobilkom*, lai tā varētu izveidot un izmantot GSM tīklu.

- 6 1998. gada 22. aprīlī sabiedrība *max.mobil* Komisijai iesniedza papildu sūdzību, kurā tā precizēja atsevišķas faktiskas un juridiskas detaļas attiecībā uz situāciju, ko tā aprakstīja. Pēc 1998. gada 14. jūlija tikšanās ar Komisiju 1998. gada 27. jūlijā šī sabiedrība iesniedza otru papildu sūdzību.
- 7 1998. gada 11. decembrī Komisija, nosūtot vēstuli, kas ir šīs prāvas priekšmets Pirmās instances tiesā, informēja sabiedrību *max.mobil*, ka tā daļēji noraida sabiedrības 1997. gada 14. oktobra sūdzību. Šajā sakarā Komisija tostarp uzsver:

“Attiecībā uz [faktu, ka *Mobilkom* nav uzlikta augstāka koncesijas atlīdzība nekā tā, ko maksā jūsu uzņēmums], Komisija uzskata [..], ka Jūs neesat iesniegusi pietiekamus pierādījumus valsts pasākumu pastāvēšanai, kas mudinātu *Mobilkom* ļaunprātīgi izmantot savu dominējošo stāvokli. Saskaņā ar savu līdzšinējo praksi Komisija līdzīgos gadījumos ir uzsākusi valsts pienākumu neizpildes procedūru tikai tad, ja dalībvalsts uzņēmumam, kas uzsācis darbību tirgū, noteikusi augstāku koncesijas atlīdzību nekā uzņēmumam, kas jau darbojas tirgū (skat. Komisijas 1995. gada 4. oktobra lēmumu par nosacījumiem, kas noteikti otram Itālijas GSM radiotelefonu tīkla operatoram, OV L 280, 23.11.1995.)”

Tiesvedība Pirmās instances tiesā

- 8 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 1999. gada 22. februārī, sabiedrība *max.mobil* cēla prasību par Apstrīdētā akta atcelšanu daļā, ar ko noraidīta sūdzība.

- 9 Ar atsevišķu prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 1999. gada 31. martā, Komisija izvirzīja iebildi par nepieņemamību, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu. Ar 1999. gada 17. septembra rīkojumu Pirmās instances tiesa pieņēma lēmumu izskatīt šo iebildi, lemjot par lietu pēc būtības.
- 10 1999. gada 15. jūlijā Nīderlandes Karaliste lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu Komisijas prasījumus. Ar 1999. gada 17. septembra rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs deva tai atļauju iestāties lietā.
- 11 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa nolēma sākt mutvārdu procesu. Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Pirmās instances tiesa aicināja lietas dalībniekus rakstveidā atbildēt uz konkrētiem jautājumiem.
- 12 Tika uzklasīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva 2001. gada 2. maija tiesas sēdes laikā.
- 13 Sabiedrības *max.mobil* prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:
- atcelt Apstrīdēto aktu daļā, ar ko noraidīta sūdzība;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14 Komisijas, ko atbalsta Nīderlandes Karaliste, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību kā nepieņemamu un pakārtoti — kā nepamatotu;
- piespriest sabiedrībai *max.mobil* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Apstrīdētais spriedums

15 Pēc tam, kad sākotnējos apsvērumos tā bija precizējusi sava lēmuma kontekstu un tostarp judikatūras piemērojamību lietā *Bundesverband der Bilanzbuchhalter/* Komisija (1997. gada 20. februāra spriedums lietā C-107/95 P, *Recueil*, I-947. lpp.), Pirmās instances tiesa Apstrīdētajā spriedumā turpmāk aplūkoja prasības pieteikuma pieņemamību un prasības pamatotību.

Pirmās instances tiesas sākotnējie apsvērumi

16 Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 48. punktā vispirms precizē, ka sūdzības rūpīgu un objektīvu izskatīšanu pieprasa individuālu situāciju labas pārvaldības princips, kas ir viens no vispārējiem principiem, kuri ir kopīgi dalībvalstu konstitucionālajām tradīcijām un ir minēti 41. panta 1. punktā 2000. gada 7. decembrī Nicā pasludinātajā Eiropas Savienības Pamattiesību hartā (OV C 364, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Pamattiesību harta”).

- 17 Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 49. un 51. punktā norāda, ka sūdzības rūpīgas un objektīvas izskatīšanas pienākums Komisijai tiek uzlikts nozarēs, ko reglamentē attiecīgi 85. un 86. Līguma pants (jaunajā redakcijā — EKL 81. un 82. pants), kā arī šī līguma 92. panta (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 87. pants) un 93. panta (jaunajā redakcijā — EKL 88. pants) ietvaros. Tomēr Pirmās instances tiesa uzskata, ka Līguma 90. pants jāinterpretē tāpat kā Līguma noteikums, kas attiecas uz konkurenci un kas skaidri atzīst sūdzības iesniedzēja procesuālās tiesības. Tā uzskata, ka sabiedrība *max.mobil* atrodas līdzīgā situācijā tai, kāda minēta Padomes 1962. gada 6. februāra Regulas Nr. 17, Pirmās regulas par Līguma 85. un 86. panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.) 3. pantā, kas dod tiesības iesniegt Komisijai sūdzību.
- 18 Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 52. un 53. punktā uzsver, ka rūpīgas un objektīvas pārbaudes pienākuma pastāvēšanu pamato Komisijai uzliktais uzraudzības vispārīgais pienākums. Tas vienādi jāpiemēro Līguma 85., 86., 90., 92. un 93. panta ietvaros, neskatoties uz to, ka šī pienākuma izpildes veidi atšķiras atkarībā no nozares specifikas, kurā šo pienākumu piemēro, un it īpaši no procesuālajām tiesībām, ko skaidri piešķir Līgums vai Kopienų atvasinātās tiesības, kas izriet no šīs nozares interesēm. Rezultātā nav jāņem vērā Komisijas argumenti, saskaņā ar kuriem, no vienas puses, Līguma 90. panta 3. punkts neattiecas uz privātpersonām un, no otras puses, privātpersonu aizsardzību nodrošina dalībvalstīm tieši uzlikti pienākumi.
- 19 Turklāt Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 54. punktā nošķir procedūras, kas paredzētas Līguma 90. panta 3. punktā un 169. pantā (jaunajā redakcijā — EKL 226. pants). Saskaņā ar Pirmās instances tiesas viedokli, kaut gan atbilstoši Līguma 169. pantam Komisija “var” uzsākt valsts pienākumu neizpildes procedūru pret dalībvalsti, šī līguma 90. panta 3. punkts turpretim paredz, ka Komisija veic attiecīgos pasākumus “vajadzības gadījumā”. Šis izteiciens norāda, ka Komisijai jāuzsāk sūdzības rūpīga un objektīva pārbaude, kuras noslēgumā atbilstoši savai diskrecionārajai varai Komisija pieņem lēmumu par to, vai tai ir jāveic izmeklēšana un vai tai vajadzības gadījumā ir jāveic pasākumi pret konkrēto dalībvalsti vai

konkrētajām dalībvalstīm. Pretēji lēmumiem, ko tā pieņēmusi, pamatojoties uz Līguma 169. pantu, par prasības celšanu par pienākumu neizpildi, kaut arī Komisijas tiesības pēc sūdzības saņemšanas veikt vajadzīgās darbības, piemērojot EK līguma 90. panta 3. punktu, ir diskrecionāras tiesības, tās tomēr ir pakļautas tiesas kontrolei [skat. šajā sakarā ģenerāldoktora Mišo [*Mischo*] secinājumu 96. punktu lietā Komisija un Francija/TF1 (2001. gada 12. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-302/99 P un C-308/99 P, *Recueil*, I-5603. lpp.)].

20 Lai gan Komisijai ir plaša diskrecionāra vara attiecībā gan uz darbībām, ko tā uzskata par vajadzīgu veikt, gan uz attiecīgiem šajā nolūkā izmantotiem līdzekļiem (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Bundesverband der Bilanzbuchhalter*/Komisija, 27. punkts), Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 55.–57. punktā atgādina, ka, tā kā Komisijai ir pienākums veikt rūpīgu un objektīvu sūdzības pārbaudi, tomēr šī pienākuma ievērošana nepieļauj, ka pēc minētās sūdzības saņemšanas tās lēmums veikt vajadzīgās darbības var izvairīties no līdzīgas tiesas kontroles, kāda tiek veikta saistībā ar pārkāpumu konstatāciju nozarēs, ko reglamentē Līguma 85. un 86. pants (skat. it īpaši 1977. gada 25. oktobra spriedumu lietā 26/76 *Metro*/Komisija, *Recueil*, 1875. lpp., 13. punkts). Pirmās instances tiesa atsauca uz ģenerāldoktora Mišo secinājumu 97. punktu iepriekš minētajā lietā Komisija un Francija/TF1, kur minēts, ka tā pati nostāja jāņem vērā attiecībā uz Līguma 90. panta 3. punkta pārkāpumiem. Turklāt Pirmās instances tiesa uzsver, ka šāda tiesiska uzraudzība tāpat veido daļu no vispārējiem principiem, kas ir kopīgi dalībvalstu konstitucionālajām tradīcijām, kā to apstiprina Pamattiesību hartas 47. pants.

21 Lai ievērotu Komisijas diskrecionāro varu gadījumā, kad Apstrīdētajā aktā ietverts Komisijas lēmums neizmantojot tai ar Līguma 90. panta 3. punktu piešķirtās tiesības, Kopienu tiesas lomai saskaņā ar Pirmās instances tiesas viedokli jāaprobežojas vienīgi ar ierobežotu kontroli, lai pārliecinātos, vai Apstrīdētais akts ietver pamatojumu, kurā ņemtas vērā lietas atbilstošās detaļas, pārlicinoties par faktu materiālo precizitāti un par to, vai nepastāv acīmredzama kļūda attiecībā uz šo faktu vērtējumu.

Par prasības pieteikuma pieņemamību pirmajā instancē

- 22 Ņemot vērā sākotnējos apsvērumus, Pirmās instances tiesa atzina par pieņemamu sabiedrības *max.mobil* prasību, šādi pamatojot savu spriedumu.
- 23 Vispirms, Apstrīdētā sprieduma 65. punktā tā 1998. gada 11. decembra Komisijas vēstuli, ar ko pēdējā paziņo sabiedrībai *max.mobil* par savu nodomu neveikt darbības pēc tam, kad ir saņemta atbilstoši Līguma 90. pantam iesniegtā sūdzība, kvalificē kā lēmumu, saistībā ar kuru var celt prasību par lēmuma atcelšanu.
- 24 Turpinājumā, šī paša sprieduma 70.–71. punktā, Pirmās instances tiesa pauž viedokli, ka sabiedrība *max.mobil* ir šī lēmuma adresāts un paskaidro, ka šis lēmums individuāli skar šo sabiedrību vairāku iemeslu dēļ.
- 25 Pirmkārt, Pirmās instances tiesa norāda, ka Apstrīdētais akts atspoguļo Komisijas reakciju uz sabiedrības *max.mobil* formālu sūdzību.
- 26 Otrkārt, tā norāda, ka Komisija ar šo sabiedrību ir noturējusi vairākas sanāksmes, lai pārbaudītu dažādus sūdzībā izvirzītos aspektus.
- 27 Treškārt, saskaņā ar Pirmās instances tiesas viedokli laikā, kad iepriekš minētajai sabiedrībai piešķirta licence, tai bijis tikai viens konkurents — *Mobilkom*, kam tika piemēroti valsts pasākumi, pret kuriem iebilsts sūdzības daļā, attiecībā uz kuru Apstrīdētajā aktā Komisija nav uzskatījusi par vajadzīgu veikt tālāku izmeklēšanu.

- 28 Ceturtkārt, Pirmās instances tiesa atgādina, ka sabiedrība *max.mobil* ir vienīgā no diviem *Mobilkom* konkurentiem, kam tika noteikta tāda pati koncesijas atlīdzība kā *Mobilkom*, turpretim citam konkurentam — *Connect Austria* — bija jāmaksā būtiski mazāka koncesijas atlīdzības summa nekā tā, kas tika piemērota *Mobilkom* vai sabiedrībai *max.mobil*.
- 29 Piektkārt, saskaņā ar Pirmās instances tiesas viedokli nav apstrīdēts, ka *Mobilkom* noteiktā koncesijas atlīdzības summa, kas ir sūdzības un Apstrīdētā akta pamatjautājums, ir automātiski aprēķināta no koncesijas atlīdzības summas, ko sabiedrība *max.mobil* piedāvāja laikā, kad Austrijā norisinājās otrās GSM licences piešķiršanas procedūra.
- 30 Sestkārt, Pirmās instances tiesa uzsver, ka pasākums, uz kuru attiecas sūdzība, un Apstrīdētais akts ir piemērojami vienīgi *Mobilkom* un neveido vispārēji piemērojamu pasākumu, kāds minēts lietā, kurā pasludināts iepriekš minētais spriedums *Bundesverband der Bilanzbuchhalter/Komisija*.

Par pirmajā instancē iesniegtā prasības pieteikuma būtību

- 31 Pēc tam, kad Apstrīdētā sprieduma 73. un 75. punktā atgādināts, ka Pirmās instances tiesas veiktā kontrole aprobežojas ar pārliecināšanos par to, vai Komisija ievērojusi savu pienākumu veikt rūpīgu un objektīvu sūdzību pārbaudi, un ka Apstrīdētais akts pamatots ar neapstrīdētiem faktiem, Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisija, nepieļaujot acīmredzamu kļūdu vērtējumā, varēja secināt, ka ar faktu, ka *Mobilkom* noteikta tāda pati koncesijas atlīdzības maksājuma summa, kādu maksā sabiedrība *max.mobil*, nav pietiekami, lai atzītu, ka *Mobilkom* mudināts ļaunprātīgi izmantot savu dominējošo stāvokli. Turklāt šis secinājums ir saderīgs ar Komisijas iepriekšējo praksi.

- 32 Turklāt Pirmās instances tiesa norāda, ka Apstrīdētais akts tika pieņemts pēc vairākām sabiedrības *max.mobil* un Komisijas kopīgām sanāksmēm šai sabiedrībai zināmā kontekstā, kas tai ļāva izprast Apstrīdētā akta pamatojumu iemeslus. Līdz ar to saskaņā ar Pirmās instances tiesas viedokli tomēr nevar konstatēt pamatojuma nepietiekamību vai trūkumu, kā tas ir spriedumā lietā *Control Data/Komisija* (lieta 294/81, *Recueil*, 911. lpp., 15. punkts). Tādējādi Pirmās instances tiesa secina, ka Apstrīdētais akts ir pietiekami pamatots attiecībā uz Līguma 190. pantu (jaunajā redakcijā — EKL 253. pants).

Tiesvedība tiesā

- 33 2002. gada 12. aprīlī Eiropas Kopienu Komisija iesniedza apelācijas sūdzību Tiesā.
- 34 2002. gada 1. augustā Francijas Republika lūdza atļaut iestāties lietā, lai atbalstītu Komisijas prasījumus. Ar 2002. gada 24. oktobra rīkojumu tiesas priekšsēdētājs apmierināja šo lūgumu.
- 35 2002. gada 9. augustā sabiedrība *max.mobil* ar savu atbildes rakstu iesniedza pretapelācijas sūdzību. Komisija uz to atbildēja ar 2002. gada 15. novembra replikas rakstu. Sabiedrība *max.mobil* 2003. gada 25. februārī iesniedza atbildes rakstu uz repliku.

37 Sabiedrības *max.mobil* prasījumi Tiesai ir šādi:

- noraidīt pēc būtības Komisijas apelāciju kā nepieņemamu vai, pakārtoti, pamatojuma trūkuma dēļ;

un saskaņā ar pretapelāciju

- atcelt Apstrīdēto spriedumu daļā, kurā kā nepamatota noraidīta tās prasība par atcelšanu;
- atcelt Apstrīdēto aktu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

38 Francijas Republikas prasījumi iestāšanās rakstā Tiesai ir šādi:

- atcelt Apstrīdēto spriedumu daļā, kurā par pieņemamu atzīta sabiedrības *max.mobil* celtā prasība par akta atcelšanu atbilstoši Līguma 90. pantam;
- piespriest sabiedrībai *max.mobil* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas saistīti ar lietas izskatīšanu šajā instancē.

Par apelāciju

Par apelācijas sūdzības pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 39 Komisija uzskata, ka apelācija ir pieņemama, izklāstot savu argumentāciju divos punktos.
- 40 No vienas puses, apelācija ir pieņemama atbilstoši Tiesas Statūtu 49. panta (jaunajā redakcijā — 56. pants) pirmajai daļai, jo Apstrīdētais spriedums atrisina procesuālus jautājumus attiecībā uz prasības pieņemamību, paredzot, ka šī prasība ir pieņemama. Līdz ar to Apstrīdētais spriedums nav labvēlīgs Komisijai kā atbildētājai Pirmās instances tiesā. Apstākļi, ka pēc būtības Pirmās instances tiesa atzinusi prasību par nepamatotu, neietekmē Komisijas apelācijas pieņemamību, kuras mērķis ir atcelt Apstrīdēto spriedumu, ar ko pasludināts, ka pret Apstrīdēto aktu var celt prasību tiesā (2002. gada 26. februāra spriedums lietā *C-23/00 P Padome/Boehringer, Recueil*, I-1873. lpp., 50. un 52. punkts).
- 41 No otras puses, apelācija ir pieņemama atbilstoši Tiesas Statūtu 49. panta trešajai daļai. Komisija faktiski ir viens no lietas dalībniekiem, kas neatkarīgi no prasījumiem pēc būtības var iesniegt apelāciju par Apstrīdēto spriedumu, kā to skaidri atzīst Tiesa 1999. gada 21. janvāra spriedumā lietā *Francija/Comafrika u.c.* (lieta *C-73/97 P, Recueil*, I-185. lpp.), vai, pat nepierādot Komisijas intereses šajā jautājumā, kā to uzsver Tiesa 1999. gada 8. jūlija spriedumā lietā *Komisija/Anic Partecipazioni* (lieta *C-49/92 P, Recueil*, I-4125. lpp., 171. punkts).

- 42 Sabiedrība *max.mobil* uzskata, ka, tā kā lieta pēc būtības tika izspriesta par labu Komisijai, jāpieņem Tiesas statūtu 49. panta otrā daļa, kas iestājas pret Komisijas apelācijas pieņemamību. Turklāt jautājums par pieņemamību šajā lietā nav izskatīts kā procesuāls jautājums, bet gan, izskatot lietu pēc būtības. Tomēr Apstrīdētais spriedums aplūko lietu tās kopumā saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 4. punktu.
- 43 Turklāt sabiedrība *max.mobil* apstrīd Komisijas sniegto Tiesas statūtu 49. panta trešās daļas interpretāciju. Kopienai iestādēm nav piešķirams statuss, kas atšķiras no lietas dalībniekiem piešķirtā statusa. Tās nevarētu iesniegt apelācijas sūdzību, kuras vienīgais mērķis ir Tiesā precizēt tikai vienu no juridiskajiem jautājumiem, kas aplūkoti viena sprieduma ietvaros, kuri līdz ar to nav aplūkojami neatkarīgi, kā to apliecina iepriekš minētā sprieduma lietā Padome/*Boehringer* 51. punkts, ko apstiprina iepriekš minētais spriedums lietā Komisija un Francija/TF1.
- 44 Sabiedrība *max.mobil* nobeigumā atzīmē, ka iepriekš minētās lietas Francija/*Comafrika* u.c. konteksts ir atšķirīgs. Tiesa šajā lietā saskārās ar virkni tāda veida Pirmās instances tiesas lēmumu, kuros atsauce uz šo spriedumu nav atbilstoša.

Tiesas vērtējums

- 45 Vispirms jānoraida sabiedrības *max.mobil* argumenti, kas ietver atsauci uz iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija un Francija/TF1. Faktiski šajā spriedumā Tiesa, apstiprinot Pirmās instances tiesas pieņemto lēmumu par lietas izbeigšanu, atzina, ka, ņemot vērā kārtību, kādā izskatāmi jautājumi, Pirmās instances tiesai bija tiesības

pieņemt nolēmumu, nelemjot par tai iesniegtās prasības pieņemamību (25.–28. punkts iepriekš minētajā spriedumā lietā Komisija un Francija/TF1).

46 Turpretim šajā lietā, pirms lietas izskatīšanas pēc būtības, Pirmās instances tiesa formāli lēma par prasības pieņemamību.

47 No vienas puses, atbilstoši EK Tiesas Statūtu 49. panta pirmajai daļai:

“Tiesā var iesniegt apelāciju divus mēnešus pēc tam, kad paziņots lēmums, ko pārsūdz, pret Pirmās instances tiesas galīgajiem lēmumiem un šīs tiesas lēmumiem, kas tikai daļēji atrisina lietas būtību vai izlemj procesa jautājumus attiecībā uz kompetences trūkumu vai prasības nepieņemamību.”

48 No otras puses, atbilstoši šo pašu statūtu 49. panta trešajai daļai Kopienu institūcijām nav jāpierāda interese iesniegt apelācijas sūdzību par Pirmās instances tiesas spriedumu (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Anic Partecipazioni*, 171. punkts).

49 Šajā gadījumā Komisijas apelācijas mērķis ir panākt, lai Tiesa atceļ Apstrīdētā sprieduma daļu, proti, 65.–72. punktu, kuros Pirmās instances tiesa skaidri noraidījusi Komisijas izvirzīto iebildi par prasības nepieņemamību; šī daļa ietver lēmumu par procesuāliem jautājumiem EK Tiesas Statūtu 49. panta pirmās daļas izpratnē.

- 50 Lēmumi, kas atsisina procesuālos jautājumus saistībā ar iebildi par nepieņemamību minētā noteikuma izpratnē, ir nelabvēlīgi kādam lietas dalībniekam, pieņemot vai noraidot šo iebildi par nepieņemamību. Tādējādi Tiesa tostarp pieņēma apelāciju par Pirmās instances tiesas spriedumu, ar ko noraidīta viena lietas dalībnieka izvirzītā iebilde par prasības nepieņemamību, neskatoties uz to, ka turpmāk šajā pašā spriedumā Pirmās instances tiesa ir noraidījusi prasību kā nepamatotu (skat. iepriekš minētos spriedumus lietās *Francija/Comafrica* u.c., kā arī *Padome/Boehringer*, 50. punkts).
- 51 Šajā lietā, kā tas izriet no iepriekš minētā, tā kā Pirmās instances tiesa pieņēma lēmumu par sabiedrības *max.mobil* celtās prasības pieņemamību, vēl pirms prasība tika noraidīta pēc būtības, Komisijas apelācija par minēto lēmumu, kas ir tai nelabvēlīga, jāuzskata par pieņemamu.
- 52 Līdz ar to sabiedrības *max.mobil* izvirzītā iebilde par apelācijas nepieņemamību ir jānoraida.

Par Pirmās instances tiesā celtās prasības pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 53 Tā kā Komisija uzskata, ka tās pienākums ir veikt Līguma 90. panta jomā saņemto sūdzību rūpīgu pārbaudi, Komisija, tāpat kā Francijas valdība, uzskata, ka Pirmās

instances tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pieņemot, ka Komisijas lēmums par konkurences normu pārkāpumu ir pakļauts tiesas kontrolei.

54 Komisija piekrīt tam, ka Pirmās instances tiesa nav ievērojusi iepriekš minētā sprieduma piemērojamību lietā *Bundesverband der Bilanzbuchhalter*/Komisija, nospriežot, ka lietā pieņemtais risinājums, saskaņā ar kuru Komisijai ir diskrecionāra vara konstatēt pārkāpumus, ir tikai izņēmums no vispārīgām tiesībām pārbaudīt sūdzības. Komisija uzskata, ka Tiesa šī sprieduma 25. punktā nospriedusi tieši pretēji — ka tiesības uzsākt tiesvedību pret Komisijas atteikumu iejaukties atbilstoši Līguma 90. panta 3. punktam, labākajā gadījumā, var pastāvēt tikai izņēmuma kārtā.

55 Šajā gadījumā sabiedrība *max.mobil* šis judikatūras izpratnē neatradās izņēmuma situācijā, kā uz to norāda arī Francijas valdība.

56 Turklāt Komisija, ko atbalsta Francijas valdība, apstrīd to, ka Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 64.–68. un 71. punktā Komisijas 1998. gada 11. decembra vēstuli kvalificējusi kā “lēmumu”. Komisijas vēstules jāuzskata par vienkāršu informāciju.

57 Tā apgalvo, ka procesuālās tiesības, tostarp tiesības saņemt Komisijas lēmumu, kas atzītas Regulā Nr. 17, nav piemērojamas Līguma 90. panta 3. punkta ietvaros.

- 58 Tādējādi tā apstrīd Pirmās instances tiesas iespēju atsaukties uz judikatūras precedentiem attiecībā uz tiesībām, kas izriet no Līguma 85. un 86. panta piemērošanas.
- 59 Komisija nobeigumā uzskata, ka līdz tam brīdim Tiesas judikatūrā nezināmais individuālu situāciju labas pārvaldības princips, ar ko Pirmās instances tiesa pamato savu argumentāciju, ir pārāk vispārīgs, lai privātpersonām radītu procesuālās tiesības, jo vairāk tādēļ, ka uz minēto Pamattiesību hartu nevar atsaukties, lai pamatotu šo principu. Šīs hartas 41. panta 2. punkta trešais ievilkums, vēl jo vairāk, tikai atgādina par Līguma 190. pantā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu. Minētās hartas 41. panta 4. punkts atspoguļo EKL 21. panta trešo daļu, kas definēta Amsterdamas Līgumā, kurš vēl nebija stājies spēkā 1998. gada 11. decembrī — dienā, kad datēts Apstrīdētais akts, kas Pirmās instances tiesā analizēts kā apstrīdēts lēmums.
- 60 Sabiedrība *max.mobil* pamatā norāda uz savām tiesībām vērsties tiesā. Saskaņā ar 99., 100., 103. un 107. punktu ģenerālvokāta Mišo secinājumos iepriekš minētajā lietā Komisija un Francija/TF1, 1993. gada 15. jūnija spriedumu lietā *Matra*/Komisija (lieta C-225/91, *Recueil*, I-3203. lpp., 23. un 25. punkts), kā arī ģenerālvokāta La Pergolas [*La Pergola*] secinājumiem iepriekš minētajā lietā *Bundesverband der Bilanzbuchhalter*/Komisija sabiedrība *max.mobil* uzskata, ka spriedumā, kas pasludināts iepriekš minētajā lietā *Bundesverband der Bilanzbuchhalter*/Komisija, nepieņemamība, uz ko atsaucas Tiesa, tika pamatota nevis ar Komisijas ievērojamo diskrecionāro varu, bet ar apstākli, ka sūdzība attiecās uz vispārīgi piemērojamu aktu, kura apstrīdēšana, ko veic privātpersona, pati par sevi nav pieņemama.
- 61 Tādējādi, kā to Apstrīdētajā spriedumā ir atzinusi Pirmās instances tiesa, saskaņā ar šī sprieduma 24.–30. punktā minēto pamatojumu Komisijas lēmums neveikt attiecīgās darbības pēc sūdzības saņemšanas attiecās vienīgi uz šo sabiedrību.

- 62 Tādēļ ievērojamas diskrecionāras varas piešķiršana Komisijai automātiski nenozīmē, ka nav pieņemamas prasības, kas celtas pret lēmumiem, kuri pieņemti atbilstoši šīm tiesībām.
- 63 Tomēr nevar izslēgt iespēju pakļaut tiesas kontrolei Komisijas pieņemtos lēmumus par atteikšanos izskatīt Apstrīdētajam aktam līdzīgas privātpersonu sūdzības. Sabiedrība *max.mobil* šajā sakarā atsaucas uz 24. un 25. punktu iepriekš minētajā spriedumā lietā *Bundesverband der Bilanzbuchhalter/Komisija*.
- 64 Turklāt sabiedrība *max.mobil* uzskata, ka tā atrodas izņēmuma situācijā šī sprieduma, kā arī Pirmās instances tiesas 1999. gada 3. jūnija sprieduma lietā TF1/Komisija (lieta T-17/96, *Recueil*, II-1757. lpp.) izpratnē. Spriedumā lietā TF1/Komisija Pirmās instances tiesa attiecīgās situācijas izņēmuma raksturu pamato ar īpašo konkurences situāciju, kādā atradās prasītāja, salīdzinot ar citiem televīzijas kanāliem, un ar to, ka prasība attiecās uz individuāli piemērojamu lēmumu, bet nevis uz vispārīgi piemērojamu aktu pretēji iepriekš minētajam spriedumam lietā *Bundesverband der Bilanzbuchhalter/Komisija*.
- 65 Nobeigumā sabiedrība *max.mobil* uzskata, ka Komisijas pamatojums, saskaņā ar kuru Pamattiesību hartai nav juridiska spēka, ir kļūdainais, jo šis dokuments uzskaita un apstiprina Eiropas Savienības pamattiesības. Šīs hartas 41. panta 2. punkts skaidri nosaka tiesību uz individuālu situāciju labas pārvaldības atzīšanu. Sabiedrība *max.mobil* turklāt uzskata, ka procesuālo tiesību skaidra piešķiršana nevar būt nosacījums tam, lai tiktu ievērotas personas tiesības uz aizstāvību (1990. gada 14. februāra spriedums lietā C-301/87 Francija/Komisija, saukts "Boussac Saint Frères", *Recueil*, I-307. lpp.).

Tiesas vērtējums

- 66 Līguma 90. panta 3. punkts uzliek Komisijai pienākumu nodrošināt, lai dalībvalstis izpilda tām noteiktos pienākumus attiecībā uz šī līguma 90. panta 1. punktā minētajiem uzņēmumiem, un skaidri piešķir tai tiesības šajā sakarā rīkoties, pieņemot direktīvas un lēmumus. Komisijai ir tiesības atzīt, ka konkrētais valsts pasākums nav saderīgs ar Līguma normām, un norādīt, kādi pasākumi dalībvalstij — lēmuma adresātam jāpieņem, lai izpildītu no Kopienu tiesībām izrietošos pienākumus (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bundesverband der Bilanzbuchhalter*/Komisija, 23. punkts).
- 67 Šajā gadījumā sabiedrība *max.mobil*, prasījāja pirmajā instancē, lūdza Komisiju atzīt, ka Austrijas Republika ir pārkāpusi Līguma 86. panta un 90. panta 1. punkta noteikumus. Tā savā sūdzībā norāda, ka, nediferencējot koncesijas atlīdzību summas, kas noteiktas sabiedrībai *max.mobil* tāpat kā tās konkurentam *Mobilkom*, kaut gan sabiedrība *Mobilkom* kā filiāle saņēma *PTA* atbalstu, lai izveidotu un izmantotu savu GSM tīklu, Austrijas iestādes ir nelikumīgi piešķirušas *Mobilkom* priekšrocības, nosakot frekvences.
- 68 No iepriekš minētā sprieduma lietā *Bundesverband der Bilanzbuchhalter*/Komisija 24. punkta izriet, ka vajadzības gadījumā privātpersonai var būt tiesības iesniegt prasību atcelt lēmumu, ko Komisija dalībvalstij adresējusi, pamatojoties uz Līguma 90. panta 3. punktu, ja tiek izpildīti Līguma 173. panta ceturtais daļas (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 230. panta ceturtais daļa) nosacījumi.

69 Tomēr no Līguma 90. panta 3. punkta redakcijas un no šī panta visu noteikumu struktūras izriet, ka Komisijai nav pienākuma veikt darbības minēto noteikumu izpratnē un privātpersonas nevar prasīt, lai šī institūcija ieņemtu kādu konkrētu nostāju.

70 Apstākļi, ka prasītāja ir tieši un individuāli ieinteresēta atcelt Komisijas lēmumu par atteikšanos izskatīt tās sūdzību, nepiešķir prasītājai tiesības apstrīdēt šo lēmumu. Vēstuli, ar ko Komisija informēja sabiedrību *max.mobil* par to, ka tā neuzskata par vajadzīgu uzsākt tiesvedību pret Austrijas Republiku, nevar uzskatīt par tādu, kas rada tāda veida saistošas tiesiskās sekas, kuru rezultātā šī vēstule nav apstrīdams akts, saistībā ar kuru var celt prasību par šī tiesību akta atcelšanu.

71 Prasītāja tāpat nevar atsaukties uz tiesībām celt prasību saskaņā ar Regulu Nr. 17, kas nav piemērojama Līguma 90. pantam.

72 Šis secinājums nav pretrunā ne labas pārvaldības principam, ne citiem Kopienu tiesību vispārīgiem principiem. Neviens Kopienu tiesību vispārīgais princips neparedz, ka uzņēmums Kopienu tiesā ir tiesīgs apstrīdēt Komisijas atteikumu uzsākt tiesvedību pret dalībvalsti, pamatojoties uz Līguma 90. panta 3. punktu.

- 73 Tādējādi sabiedrība *max.mobil* nebija tiesīga apstrīdēt Pirmās instances tiesā Komisijas lēmumu par atteikumu veikt vajadzīgās darbības un sodīt par konkurences normu iespējamo pārkāpumu, ko rada Austrijas valdības lēmums nediferencēt koncesijas atlīdzības summas, kas noteiktas attiecīgi šai sabiedrībai un tās konkurentam *Mobilkom* par savu mobilo sakaru tīklu izmantošanu.
- 74 Tādējādi jāuzskata, ka Pirmās instances tiesa nepamatoti atzinusi par pieņemamu sabiedrības *max.mobil* celtu prasību par Apstrīdētā akta atcelšanu.
- 75 No iepriekš minētā, nepastāvot vajadzībai analizēt citus Komisijas pamatus un pretapelācijas prasījumus, izriet, ka Pirmās instances tiesas spriedums jāatceļ un ka sabiedrības *max.mobil* celtā prasība par Apstrīdētā akta atcelšanu ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 76 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriezt sabiedrībai *max.mobil* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, tad sabiedrībai *max.mobil* jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospiež:

- 1) atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2002. gada 30. janvāra spriedumu lietā *max.mobil*/Komisija (T-54/99);
- 2) noraidīt sabiedrības *max.mobil Telekommunikation Service GmbH* celto prasību Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā;
- 3) sabiedrība *T-Mobile Austria GmbH* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]